

[Jørgen Estrup]

Jeg synes nok, man må sige, at det, det gælder om i øjeblikket, er at indstille sig på nye tider og presse på, for at de muligheder, der ligger, nu udnyttes; og ikke, at man i stedet for bliver så frygtelig bange for, at man kunne komme til at handle for stærkt. Hvis det ikke var så frygtelig forslidt et ord, ville jeg nærmest kalde det forsløbende, men jeg ved godt, at det er et forslidt ord.

Jeg mener, man i stedet skal koncentrere sin tankevirksomhed om, hvordan man kan lave nedrustning under de ændrede omstændigheder, som der i dag er i Europa.

Hvordan får vi CSCE til at fungere med mange flere stater, end vi var vant til, og en langt mere decentraliseret beslutningsstruktur? Det er dér, man bør lægge indsatsen, og ikke på blot at sige, at nu må det ikke gå for stærkt.

Jeg håber, det også bliver det, der bliver løsningen fremover, og dér, hvor Danmark lægger sine anstrengelser. Jeg synes, dette er en god og rigtig sag, som vi meget gerne støtter. Jeg kan ikke se, der er nogen som helst problemer i følgelovgivningen, også uanset hvad skatteministeren måtte mene.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den positive holdning, der er lagt for dagen til, at Danmark ratificerer denne traktat.

Det er Tinget bekendt, at et antal lande både på Øst- og Vestsiden allerede har ratificeret traktaten og deponeret deres ratifikationsinstrumenter i Haag, fordi Holland er depositarmagt. Fra andre lande forventer man at afslutte ratifikationsprocessen inden årets udgang, bl.a. i USA.

Jeg håber også, at det kan være tilfældet for Danmarks vedkommende, og derfor beder jeg om en rimelig hurtig behandling i udvalget, hvortil jeg forventer at forslaget bliver henvist.

Det er klart vort håb, at Sovjetunionen også i nærmeste fremtid vil ratificere – og det rækker ind i noget af det, som hr. Jørgen Estrup og andre har været inde på – så vidt muligt med virkning for alle unionens republikker.

Men hvis vi skal være realistiske, må vi erkende, at Sovjetunionen knap nok er, hvad den har været, og at muligheden for, at den kan tegne alle de republikker, som den består af, er et spørgsmål om, hvordan øjebliksbille-

det er, og vi kan ikke med sikkerhed vide, hvordan det ser ud bare en lille smule ude i fremtiden.

Det er nemlig ikke ganske klart, hvordan det traktatretlige forhold vil være for republikker, der har erklæret sig uafhængige forinden, f.eks. Ukraine. I sådanne tilfælde vil der blive arbejdet på at finde en løsning, så traktaten kan få gyldighed også her.

Som det har været nævnt bl.a. af hr. Trøjborg, har det ukrainske parlament den 22. november vedtaget en erklæring, hvorefter man bl.a. støtter CFE-traktatens bestemmelser som gældende for Ukraines væbnede styrker – hvad det så end måtte være for nogle, for her har vi alle forlydender fra forholdsvis små tal til mere end 400.000 mand, og vi ved heller ikke, hvilken andel af det materiel, som Sovjet har tegnet sig for, der bliver allokeret til f.eks. den selvstændige republik Ukraine. Det ville være dejligt, hvis vi vidste det, det ville give en større sikkerhed, og vi behøver sikkerhed omkring den videre udvikling her.

Men vi har også brug for, at vi viser den gode vilje med hensyn til at vise tillid til, at nogle vil og er i stand til at løse de mange problemer, som kan opregnes.

Hvis nogen skulle have den opfattelse, at de sidste års udvikling på den sikkerhedspolitiske scene og ikke mindst Warszawapagtens ophør har gjort traktaten overflødig, så vil jeg gerne sige, at det har den ikke. Jeg mener, at traktaten fortsat under de ændrede forhold vil have en stor rolle at spille, allerede fordi den sikrer et meget lavere rustningsniveau i Sovjetunionen.

Når hr. Jens Thoft og andre med ham glædede sig over, at man nu foretager en begrænsning af nogle våbenkategorier, burde hr. Jens Thoft måske have sagt, at han glædede sig i særdeleshed over, at de tal, som man skal begrænse med i Sovjetunionens område, jo er mange gange større end dem, som man kender i resten af området, at det er denne voldsomme uligevægt, som vi kender, som her finder en begrænsning for alvor.

Det er derfor også en enorm opgave, som ikke mindst Sovjetunionen, og hvem der måtte hænge på den samme forpligtelse, står over for. Det er nogle meget, meget store tal, og jeg skal erindre om, at den tidshorisont, vi her arbejder med, efter at traktaten er endeligt på